

[Astrid Skjoldbo.]

steder, og for mig er dette det afgørende ved denne sag. Jeg tror også, det vil blive hilst med glæde, at antallet af bestyrelsesmedlemmer i de forebyggende institutioner nu foreslås sat til 5 i stedet for som oprindeligt 4.

De øvrige ændringer drejer sig alle om spørgsmål, der har været drøftet i udvalget, og jeg takker den højtærede socialminister, fordi han i det foreliggende lovforslag har taget hensyn til de ønsker og krav, der har været fremme under udvalgsbehandlingen i forrige samling.

Jeg vil iøvrigt håbe, at forslaget kan blive færdigbehandlet indenfor en rimelig tid; mange børneforsorgsinstitutioner og institutioner for forebyggende børneværn venter med længsel på, at lovforslaget skal blive vedtaget. Jeg kan på mit partis vegne tilsige vor støtte til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Esther Malling Pedersen: Dette forslag til lov om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg er jo i alt væsentligt fremsat i samme skikkelse som den, hvori den højtærede socialminister fremsatte lovforslaget i afvigte samling, og jeg synes ligesom den ærede socialdemokratiske ordfører (Astrid Skjoldbo), at der ikke er nogen grund til at holde lange taler her i dag. Jeg kan for mit vedkommende henvise til min ordførertale ved lovforslagets første behandling i sidste samling.

Det skyldes jo ikke mangel på dygtig ledelse af udvalget så lidt som mangel på fid og interesse hos udvalgets medlemmer, at lovforslaget ikke blev færdigbehandlet i sidste samling; det skyldes den omstændighed, at lovforslaget er meget kompliceret, meget omfattende og meget betydningsfuldt, og jeg tillægger det stor værdi, at der blev givet tid til en fortsat grundig udvalgsbehandling og ikke mindst tid til at høre udtalelser og ønsker fra de forskellige institutioner, hvis virksomhed vil berøres af loven.

Der er ting i lovforslaget, som vi kan slutte os til, der er også ting, vi er betænkelige ved, men jeg finder som sagt ikke, at der er nogen grund til at komme ind på enkeltheder. Jeg skal blot på min gruppes vegne tilsige ikke alene vor villighed til, men også vor varme interesse for en fortsat udvalgsbehandling og en så hurtig færdiggørelse af lovforslaget som mulig.

Lisbet Hindsgaul: Til den højtærede socialministers skriftlige fremsættelse af

forslag til lov om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg har jeg ligesom venstres ærede ordfører (Esther Malling Pedersen) ikke meget at sige, idet jeg kan henvise til min ordførertale af 24. februar d. å.

Mit parti betragter dette lovområde som et meget alvorligt område, som vi føler vort ansvar overfor, men jeg vil ikke lægge skjul på, at lovforslaget har en stærk tendens til at tilsidesætte det private initiativ i børneforsorgsarbejdet, og dette er mit parti meget imod. Her kan vi — selv med vor velvillige indstilling overfor opgavens rigtige løsning — ikke følge den højtærede socialminister. Der er også spørgsmål af økonomisk art, som vi må tage under overvejelse, og der er tale om en udvidelse af administrationen, som vi stiller os afventende ovenfor. Arbejdet med lovforslaget er jo imidlertid langt fra til ende, men må fortsættes fremover i denne samling, og jeg skal derfor indskrænke mig til på mit partis vegne at tilsige den højtærede socialminister vor bedste vilje til fremdeles at arbejde i udvalget for at finde frem til den for den danske børneforsorgs arbejde bedste og lykkeligste løsning.

Ingeborg Refslund Thomsen: Vi fik ikke afsluttet udvalgsarbejdet i forrige samling, og i mellemtiden har lovforslaget været til debat ude omkring. Hvis man nu skulle sammenfatte, hvad der menes ude i landet i de kredse, der er direkte interesseret i arbejdet indenfor børneforsorgen, kan man vel sige, at de er taknemlige for den størst mulige økonomiske hjælp til de institutioner, de omfatter med så stor kærlighed, men de frygter, at det private initiativ samtidig skubbes så hårdt til side, at hjemmene mister det præg, som de netop sætter særlig pris på.

Børnehaver, vuggestuer og spædbørns-hjem kan uden skade standardiseres; hvis de er bygget i de senere år, ser de om trent ens ud, men det afgørende er, at de ser godt ud, er lyse og venlige og praktisk indrettede. Problemerne melder sig først, når talen er om de forskellige hjem for større børn. Mange af disse børnehjem blev i sin tid oprettet og drevet af private kredse, som så, at der her lå en stor uløst opgave, som de gerne ville være med til at tage op. Med al respekt for det arbejde, der her er udført, kan disse institutioner ikke længere klare dagen og vejen uden en meget, meget større økonomisk hjælp end hidtil. Den tid er forlængst forbi,